

OLGA POGODINA- KUZMINA

URAA

Vene keelest tõlkinud Erle Nõmm

Originaali tiitel:
Ольга Погодина-Кузмина
Уран
Флюид ФриФлай, 2019

Toimetanud Hele Pärn
Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Disainer Villu Koskaru

© О. Погодина-Кузмина, 2019
Tõlge eesti keelde © Erle Nõmm ja Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-799-9
www.tnp.ee

Trükitud OÜ Greif trükikojas

*Täna esitatud materjali, arhiiviandmete ja abi eest B. Jeltsini nime-
list Presidendi raamatukogu, Sillamäe muuseumi ja A.P. Popolitovit
isiklikult, Ventšpils kirjanusresidentuuri, raamatukogu ja linna
juhtkonda, oma lähedasi ja kõiki neid, kes aitasid mind selle raa-
matu kirjutamisel.*

Maailmas pole midagi peale aatomite ja tühjuse.

Demokritos

1. OSA

TALV

VIRGUMISE DOKTRIIN

Ma olen inimest tunda saanud ja eitan teda.

Tsivilisatsiooni võltssaavutused – halastus, humanism, süütuse presumpatsioon – on seebimullid, et eksitada masside lapselikku teadvust.

See, kellel kõht täis, on laisk, ja ta tundub ainult sellepärast lahke. Küllastus sünnitab valet.

Näljane on alasti, tema teab tõde. Näljane tunnetab tühja kõhtu ja hambaid, mis on kohanenud rebima.

Sõda on inimloomuse peamine avaldumisvorm. Kõik ülejäänud on muinasjutud täissöönutele.

Alustan nende märkmete tegemist 1953. aasta veebruaris, 7461. Aadama aastal. Mõtlesin koodi võtme välja ise ja see on olemas ainult minu peas.

Õppida putukatelt.

Pidada alati meeles, et inimese ihu pole midagi enam kui inkubaator parasiitide kolooniatele. Nahk, suuõõs, soolestik – kõik on kohanenud kõige lihtsamate parimaks ellujäämiseks. Ma suren ja mind maetakse maha, aga nende elu jätkub minu kehas veel pikki aastakümneid. Mõned bakterite liigid jäävad ellu tuhandeaastases igikeltsas.

Elulemuses ületavad täi ja tarakan inimest miljonite evolutsiooni-aastate võrra. Jabur on väita, et me oleme neist täiuslikest olenditest arukamad. Neid juhib looduse enda mõistus.

Ma eitan lihakssaamist. Minu jumal on putukas.

Kõik ülejäänud on muinasjutud lollidele.

Pühendan tänasest päevast peale oma intellekti, energia ja mehisuse ainueesmärgile. „*Obscurum per obscurius, ignotum per ignotius*” – otsida salajast varjatus, tundmatut senikogematus. Rakendasin iidsete alkeemikute meetodit, et muundada oma isiksust distsipliini ja enesekontrolliga. Ma hakkasin lõhustama ja taas ühendama teadvuse ainet sarnaselt sellega, kuidas katsetatakse vedelike ja tahkete kehade retortides.

Kasutan oma geniaalsust, oma teadmisi, kõiki sisseimbumise, provotseerimise ja desinformeerimise vahendeid ülesande täitmiseks. Nõndasamuti rakendab oivaline kaheksajalg kombitsaid ja nokka, et otsida, tappa ja alla neelata.

Ma jagan teadvuse kolmeks iseseisvaks osaks. Need hakkavad toimima sõltumatult, aimamata üksteise olemasolu. Eraldatud olendid elavad ühes ja samas kehas tavapäraselt elu, aga teadvuse kõrgeim osa muutub jälgimismasinaks.

See pole mäng, labane mängitsemine. See eksperiment on vaid treenitud aju võimaluste teaduslik katsetus.

Ma hävitan puhta mõistuse kapslis kõik inimlikud nõrkused. Lapsepõlvemälestused, noorpõlve kirgede järelkajad. Soolise, rahvusliku, seisusliku, kogukondliku kuuluvuse. Ma olen hävitanud sugulussidemed ja tänutunde mis tahes juurte, lätete, usu vastu.

Elujõulisus, salalikkus, sõnamurdlikkus – see on edasise evolutsiooni tee. Nii nagu uraani lõhustumine tekitab heitmeid, nii lõhustub ka minu isiksuse tuum, sünnitades tohutu jõu. Ma toodan kõrgema teadvuse kapslis, nagu alkeemilises tiiglis, uue inimese.

Mõtlev tarakan, kes suudab seda maailma juhtida – see on minu eksperimendi eesmärk.

Mu aru on rafineeritud ja sihikindel. Ma lahustun aegamisi oma väliskujudes. Argine, märkamatu, nagu seep kraanikausi serval – ma muutun ideaalseks nuhiks.

Ma võtan uue nime. Kõrgeim mõistus, kontrollkapsel saab nimeks Agent U-235. Palju parem kui Keskuses välja mõeldud kutsung.

Mina olen hävitav kiirus, nähtamatu oht, surmav hammustus.

Ma tegutsen, tundmata halastust ja sentimente.

Kättemaks tõuseb rusudest.

Ma alustan.

KÜLA-7

1
4

... pilk, peegeldus bussiaknal, ja pupilli mälu on igaveseks talletanud põllu, tee, lume. Metsalagendikel on halli kalevi räbalad. Pehastunud sõrmede, sissevajunud ja piinas irevil suude nokturn. Akord. Mitte lumi, vaid tuhanded valgepäised kajakad.

Sõda kattis laua lindudele kogu maal. Liikuvast valgust massis paistsid tankitornid. Lennuki saba, mis puskas maad viimases kramplikus ühtimises. Puude raagus oksad sirutusid ülespoole ähvarduses või palves.

Tärgeldatud pluusis Augusta Franzevna vaatas lindude pidusöömingut taevast, pärlikee krae all. Ja sünnimärk kortsus põsel pilkus huulte liikumise taktis.

Ta astus jääl ja tajus oma jäiseid taldu ning kordas Augusta järel kirjeldamatu valuga:

*Das war der Seelen wunderliches Bergwerk
Wie stille Silbererze gingen sie
als Adern durch sein Dunkel ...**

---

* See oli kummaline hingekaev
Hõbedamaagi soontena
liikuisid nad vaikselt läbi pimeduse

Talle meenus unes äkitselt, et saksakeelset kõnet võidakse kuulda baraki õhukese vaheseina taga, ja istus voodile. Süda peksles katkendlikult, nagu oleks šifreerija saatnud salasõnumit. Kas jälle palavik? Pea on kuum ja raske, aga jalad on niisked ja tunduvad katsudes võõrana, elutu asjana.

Vorontsov tõstis kulunud nahkrihmaga trofeekella silme ette.

Kolmveerand kuus. Päev koitis selgena, ei pidanud priimust süütama.

Kotkakisa, mis elutses talve algusest saadik rinnakorvis, ärkas koos temaga ja hakkas välja pressima. Velsker oli nädal tagasi koputlenud, nagu oleks rinnas istuvat kotkapoega välja kutsunud. Ta diagnoosis käestlastud bronhiidi, soovitas sõita Narva, PTL-1* hospitali, teha analüüsid doktor Zimmermani hästi varustatud laboris. Äkki on tuberkuloos külge hakanud? Või vaata veel, et aasia eksootiline tõbi mõnelt hingevaakujalt? Vorontsov oli lubanud, aga lükkas uuringut aina edasi.

Talvel on alati raskem elada, keha piinab väsimus on ja üha rän gem on kanda endas olemise ravimatut õõva. Ent kevad on ukse ees – vesigi pole eeskojas kamakaks tardunud, pole kattunud jääkoorikuga. Kauaoodatud mai, tule rutem! Meri avaneb, valgus ja päev paisuvad.

Siin, mereäärses Eestis, kuhu saatus on ta toonud, on taevas teistsugune kui keskviõndis. Rääkimata juba igisombusest Leningradist. On ainult paar kraadi soojem, aga kevad tuleb üksmeeles ja sügis on pehmem. Ka valgus on avaram, kõrgem, rõõmsam.

See taevas ja mälestus lamamisest suvisel kuumal liival, kui murdlaine laksumine toob meelde laisad unelmad, lepitasid Vorontsovi jääkülma barakiga, igapäevase närvide mänguga juhtkonna kabinetis, külmetuskõhaga. Ravimatu südametunnistuse

---

* PTL - Parandusliku töö laager

nihestusega, mis ilmnes nii või teisiti peaaegu kõikides ümbritsevates inimestes. Ühtesid piinas elajalik kalgistumine, teisi loomalik hirm. Harvaesinevaid, kuid seetõttu topeltväärtuslikke hingi valgustas südametunnistus tasase helge headusega.

Vorontsov ammutas kopsikuga vett, valas lömmis kätepesunõusse. Naabrinaine kiikas eeskotta, kuulnud, kuidas ta kolistab tilaga, kõhib ja vesi loksab.

„Aleksi Fjodorovitš, mul jäi sooja vett üle. Ma toon kohe.”

„Aitäh, Tasja, ärge nähke vaeva.”

„Kas mul on siis raske või?”

Taissia nägu on punapõsine, higist niiske. Pats on punase riide-ribaga ööseks kinni seotud. Päeval keerab ta selle üles, kinnitab juuksenõeltega, peidab rätiku alla. Aga Vorontsov on paar korda näinud, kuidas ta lastega saunast tulnuna ahju veeres juukseid kammib. Tema juuksed on paksud, kastanpruunid, lainjad, ristluuni. Kui vana ta on – kakskümmend viis? Võibolla ka vähem. Aga ta paneb sooja rāti pähe, tõmbab kaks jakki ülestikku, vatijope, vildid jalga ning temast saab neljakümneaastane äraaetud eit.

Kui juhtkonna puutumatud abikaasad ja tütreid välja arvata, ei eputa kombinaadi naised oma iluga. Ümberringi on palju võõra vara himustajaid. Ehitusröödude mehed, valvurid ei jäta seelikut vahele – vahivad, vilistavad, võivad järele saata vänge sõna. Viie aasta jooksul, kui Vorontsov on töötanud erirežiimiga objektil, on ette tulnud ka grupiviisilisi vägistamisi.

Taissia Kotjomkina, lahutatud kahe lapse ema, teab, et tal pole kaitsjaid. Koristaja halduskorpuses, aga siin, tööliste ühiselamus pesulaohoidja, pesunaine ja lapsehoidja. Tal palutakse pidevalt vaadata naabrilaste järele. Majandusosakonna ülemal Merkulinil on viis last, töökäskude vormistaja Katškina sünnitas hiljuti. Pühapäeviti viiksuvad, sumisevad, hõiguvad laste hääled kõikidest uustest ja akendest. Mitte ühiselamu, vaid lastesõim.